

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. A og B til L 71 (forslag til lov om vandplanlægning) stillet af Folketingets Miljøudvalg

Spørgsmål

”Samrådsspørgsmål A

Ministeren bedes redegøre for, hvilken model for beregning af økonomiske konsekvenser i oplandet ministeren vil anbefale, når en ændret grødeskæring medfører højere vandstand i vandløbene?”

”Samrådsspørgsmål B

Vil ministeren redegøre for de forskelle, der vil være ved at man fremover skal implementere via bekendtgørelser i forhold til det nuværende regelsæt. Herunder hvordan ministerens og embedsmændenes indflydelse og beføjelser ændres og uddybes i forhold til det nuværende?”

Svar

Med forlov vil jeg gerne svare samlet på de to spørgsmål.

Med forslaget til lov om vandplanlægning vil jeg sætte rammerne for et tiltrængt nyt koncept for vandplanlægning.

Med det set-up vi har i dag er det uklart, hvad der er bindende. Desuden er det ikke nogen hemmelighed, at miljømålslovens har skabt unødigt bureaukrati og en slags evighedsmaskine for vandplanerne. Det skyldes overimplementerende særbestemmelser, der med store konsekvenser for vandmiljøet betyder, at det er svært at udarbejde endelige vandplaner.

Det nuværende set-up er simpelthen ikke godt nok, for der er brug for forbedringer af vandmiljøet.

Derfor har jeg også foreslået et mere direktivnært, enklere og smidigere koncept, hvor vandplanlægningens bindende elementer – dvs. miljømål og indsatsprogram - skal fastsættes i bekendtgørelser. Dermed bliver selve vandområdeplanerne et

informationsdokument, der skal oplyse om regeringens ambitioner for vandplanlægningen og give et samlet overblik over vandplanlægningen. Planerne i sig selv vil ikke være bindende.

Til sammenligning medfører det nuværende setup 23 meget omfattende vandplaner på mere end 300 sider bestående af en plandel med miljømål, indsatsprogrammer og retningslinjer, en mere teknisk, faglig redegørelsesdel samt en del med forskellige bilag.

Grundlæggende så er der i forslag til lov om vandplanlægning de samme myndighedsbestemmelser som i miljømålsloven. Den helt store forskel er, at det med det nye koncept bliver tydeligt, hvilke dele af vandplanlægningen der er bindende. For det står i bekendtgørelserne. Desuden bliver vandplanlægningen meget mere fleksibel, fordi bekendtgørelserne kan ændres, hvis virkeligheden ændrer sig.

Det kunne jo f.eks. være at man fik nye virkemidler, eller fandt ud af, at en indsats er helt umulig at nå. Så er det jo smart at man kan tilpasse sin indsats ved at ændre bekendtgørelsen.

I miljømålsloven har ministeren bemyndigelser til at fastsætte miljømål og indsatsprogrammer. Det har ministeren også i det nye koncept.

Det er altså helt almindeligt i det danske folkestyre, at regeringen kan træffe en række beslutninger, uden at Folketinget skal inddrages i detaljen.

Derfor så vil jeg holde fast i, at beslutningerne om miljømål og indsatser skal træffes af regeringen. Sådan er det med miljømålsloven, og sådan vil det også være med det nye koncept for vandplanlægning.

I forbindelse med udvalgsbehandlingen, har der vist sig et stort ønske om at kende de konkrete erhvervsøkonomiske konsekvensvurderinger.

Dette ønske vil jeg gerne imødekomme. Derfor vil jeg gerne love, at partierne der stemmer for lovforslaget vil blive inviteret til drøftelser i forbindelse med den politiske proces for vandplanlægningen. I forbindelse med disse drøftelser vil partierne blive præsenteret for beregninger af de erhvervsøkonomiske konsekvenser.

Forslag til lov om vandplanlægning er altså en rammelov, som skal udmøntes gennem bekendtgørelser. Lovforslaget – som gælder for anden planperiode og frem – fastlægger den overordnede proces for vandplanlægning, men tager ikke stilling til indholdet. Med lovforslaget tages der således ikke stilling til hverken miljømål, virkemidler, indsatser eller finansiering for anden vandplanperiode.

Det betyder også, at der ikke i forslaget ligger at skulle foretage økonomiske konsekvensvurderinger af den konkrete vandplanlægning. Disse skal først laves i det nye

år, når vi skal i gang med at udmønte loven og fastlægge indholdet af vandplanlægningen.

Det betyder dog ikke, at regeringen i blinde vil fastsætte indsatser. Der skal nemlig tages stilling til økonomiske konsekvenser tre gange før indsatsprogrammerne skal udrulles.

Første gang udarbejdes der økonomiske konsekvensberegninger forud for udmeldingen af rammerne for kommuner og vandråd. Dernæst udarbejdes vurderinger forud for udsendelse af vandområdeplanerne i høring, og selvfølgelig skal der tages stilling til de økonomiske konsekvenser inden de endelige vandområdeplaner offentliggøres.

Jeg har derfor ikke mulighed for på nuværende tidspunkt at gå ind i konkrete drøftelser om modeller for beregning af økonomiske konsekvenser, idet regeringen på nuværende tidspunkt således hverken har truffet beslutninger om indsatsniveau eller økonomiske

rammer for den kommende planperiode. Det er derfor også for tidligt at sige noget om, hvilken model der fremadrettet skal anvendes til at foretage beregninger af de økonomiske konsekvenser af for eksempel ændret grødeskæring.

Det er beslutninger, der for vandløbsområdet skal træffes i begyndelsen af 2014, og for kystvande, søer og grundvand senere på året.

Jeg vil også nævne, som det fremgår af lovforslaget, at miljøministeren – helt i overensstemmelse med vandrammedirektivet – senest to år før hver planperiode skal udarbejde en basisanalyse, som indeholder en økonomisk analyse af vandanvendelsen.

I overensstemmelse med direktivet fremgår det også af lovforslaget, at når der skal fastlægges indsats med udgangspunkt i den økonomiske analyse af vandanvendelsen om blandt andet drikkevands- og spildevandsforsyning, foretager man et skøn over, hvilken kombination af

foranstaltninger der vil være den mest omkostningseffektive.

Konkret forestiller jeg mig, at der i forbindelse med fastlæggelsen af indsatser vil blive udregnet omkostningseffektivitet af virkemidler, herunder de statsfinansielle og erhvervsøkonomiske konsekvenser.

Desuden kan økonomiske konsekvensvurderinger indgå i grundlaget for beslutninger om at gennemføre konkrete projekter, der skal udmønte indsatsprogrammerne. Det kan f.eks. være beregninger af konkrete konsekvenser af vandløbsvirkemidler som led i konkrete forundersøgelser.

Jeg har i øvrigt store forventninger til den nye ordning med kommuner og vandråd. Formålet er bl.a. at inddrage viden om lokale forhold tidligt i processen. Kommuner og interessenter skal bidrage med viden, som skal bruges til at fastlægge miljømål og indsatser på

vandløbsområdet, herunder viden netop til brug for konsekvensvurderinger.

Vandrådene skal bestå af relevante landsdækkende erhvervsorganisationer, landsdækkende grønne organisationer samt lokale foreninger og organisationer, der beskæftiger sig med beskyttelse og benyttelse af vand.

Der kan deltage én repræsentant i vandrådet pr. organisation, så rådene får en størrelse, der gør, at der kan afvikles egentlige møder.

Det er min hensigt at fastsætte nærmere regler om sammensætning og etablering af vandråd, herunder at der skal være en ligelig repræsentation af organisationer og foreninger, der varetager forskellige interesser i forhold til vandplanlægning.

Med henblik på at sikre at vandrådene får en passende størrelse, kan kredsen af repræsenterede organisationer begrænses.

Der kan i den forbindelse også fastsættes regler om, at nærmere bestemte organisationer eller foreninger har fortrinsret til at deltage i vandrådene.

Jeg håber, at udvalget på baggrund af besvarelsen af samrådsspørgsmålene har fået den klare forståelse, at bemyndigelsesbestemmelserne i forslag til lov om vandplanlægning grundlæggende er de samme som i dag i miljømålsloven, men at der med det nye koncept lægges op til en enklere, smidigere, mere direktivnær og styrket vandplanlægning, og hvoraf det vil være helt klart, hvilke dele der er bindende.

Afslutningsvist vil jeg gerne sige tak til Venstre, Konservative, Dansk Folkeparti og Liberal Alliance for det møde vi havde i går om lovforslaget om vandplanlægning. Det var ganske konstruktivt og fornuftigt.